

nisteren og vedkommende kommunale Raad. — Med Hensyn til Lønningen for disse Betjente har man paa tidligere Stadier af Behandlingen af Loven om Rettens Pleje været inde paa den Tanke, at Udgiften skulde deles mellem Staten og Kommunerne, saaledes at Staten betalte de Betjente, der maatte anses for nødvendige af Hensyn til Rettens Pleje og Retssikkerheden, medens de vedkommende Kommuner betalte de øvrige. Jeg har imidlertid fundet det ret uoverkommeligt at træffe et saadant Skel. Jeg har derfor hugget Knuden over og foreslaaet, at Udgifterne deles lige mellem Stat og Kommune. Jeg skal endnu tilføje, at det i § 5 fastsættes, hvor meget de paagældende Betjente, Overbetjente og Politiaassistenter skulle lønnes med. Det bliver en Forbedring af de nuværende Forhold med omtrent 25 pCt., hvad der vel neppe kan siges at være for meget i Forhold til det lave Niveau, paa hvilket disse Lønninger hidtil have befundet sig. — Den anden Afdeling, der angaar Oprettelsen af et rejsende Opdagelsespolit i Henhold til § 138 i Loven om Rettens Pleje, gaar ud paa, at dette Korps skal bestaa af indtil 20 Betjente med en Politiaassistent i Spidsen. Naar jeg har foreslaaet indtil 20, er det, fordi vi her befinde os paa et ganske nyt Omraade, ingen ved, hvor megen Brug der vil blive gjort af dette Korps. Det er jo ikke Meningen, at det skal virke selvstændigt til Forbrydelsers Opdagelse. Det skal derimod være til Hjælp for Politiet i de forskellige Retskredse, saaledes at Politimestrene kunne tilkalde Betjente af dette Korps og ogsaa lade være med det. Den Mand, der sættes i Spidsen for dette Korps, Politiaassistenten, som vi kalde ham, er altsaa ikke i egentlig Forstand Leder af Korpsen, han er egentlig kun et Anvisningskontor, den, der holder Orden og Rede paa, hvor Betjentene befinde sig og hvem der skal udsendes, naar deres Tjeneste begæres. Jeg vil anse det for rigtigst, at man begynder med at ansætte et noget mindre Antal Betjente — ingen kan jo ønske, at der ansættes flere, end der virkelig er Brug for — og saa afventer Livets Krav med Hensyn til en Udvidelse. — Udgiften ved Gennemførelsen af dette Lovforslag er beregnet til 1,300,000 Kr. De nuværende Udgifter til Politistyrken udenfor København ere beregnede til omtrent 1 Mill. Kr., Udgiftsforøgelsen er altsaa omtrent 300,000 eller rettere knap saa meget. Det er kun en ringe Del af dette Beløb, der gaar til

Lønning af det nye Personale, den Snes nye Ordensbetjente og den Snes Opdagelsesbetjente. Største Delen af de 300,000 gaar til Lønningsforbedring for den bestaaende Styrke. For det offentlige i det hele vil Udgiftsforøgelsen kun blive henvendende 300,000 Kr., men for Staten bliver det jo adskilligt mere. Medens den hidtil ikke har betalt noget af disse Udgifter, vil den fremtidig komme til at betale Halvdelen af den samlede Sum, men største Delen af dette Beløb vil jo betyde en tilsvarende Lettelse for de kommunale Raad, som jeg antager, de ville sætte megen Pris paa.

Det næste Lovforslag, som nævnes i Retsplejelovens § 998, er det om Lønninger til de i den nye Lov omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd ved de overordnede Retter. Dette Forslag holder sig nær dels til selve Retsplejeloven, dels med Hensyn til de Mænd, hvis Lønninger der er Tale om, til den ved Retsplejelovens midlertidige Bestemmelse i § 1001 indførte midlertidige Lønningsforbedring for de nuværende Embeds- og Bestillingsmænd ved de overordnede Retter, saa nær, at jeg i alt væsentligt tør sige, at de Lønninger, som her foreslaas, falde sammen med de Lønninger, der i Henhold til den nævnte Bestemmelse nu ydes de paagældende. Kun med Hensyn til Landsdommerne er der en Afrunding opad. Men der kommer jo nogle nye Embeds- og Bestillingsmænd til efter Retsplejeloven, som ikke findes nu, og derfor maa man paaregne, at Udgiften efter denne Lønningslov bliver henvendende et halvt hundrede Tusinde Kr. mere end efter den nu bestaaende Tilstand.

Det tredje Lovforslag, der paakræves efter nævnte § 998, er Forslag til Lov om Retsafgifter. Dette Lovforslag, som er det mest omfangsrige af de tre her nu foreliggende — det omfatter 74 Paragraffer — støtter sig i alt væsentligt til den sidste Proceskommissions Forslag om samme Emne, og det bygger igen paa et ældre Forslag, som den daværende Justitsminister fremsatte i Rigsdagssamlingen 1880—81. Dets Bestemmelser knytte sig i væsentlig Grad til den Forandring af Retsplejen, som den nye Lov vil medføre, og hviler ganske særlig, for at nævne et enkelt Hovedpunkt, paa den Regel, at Afgiften for en Sag betales een Gang for alle, medens den jo nu betales for hvert Retsskridt, som foretages i en Sag. I det store og hele tør jeg antage, at Udgifterne ved Retsplejen for Parterne og Indtægterne for Statskassen ville blive omtrent de samme som nu.